

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil ikke deltage i slagsmålet om, hvorvidt vi har fået noget ud af det. Jeg er ikke helt så sikker som fru Anne Baastrup, men fremtiden vil jo vise det.

Men jeg kan bekræfte fuldstændig, hvad fru Anne Baastrup sagde. Den 6. marts, relativt kort tid efter, at vi havde fået forkastet en række ændringsforslag i Folketinget, da vi behandlede det her sidste år, slog vi kl. 8.37 op på Ritzau og læste strømmen af ordførere, som for norges vedkommende havde støttet ændringsforslagene og været aktive som f.eks. hr. Jann Sjursen i forbindelse med debatten, men også folk, som var gået imod de ændringsforslag, vi havde stillet, og som nu mente, at det var meget vigtigt at følge grundigt med og holde nøje øje med osv. Så vi skulle jo være nogle skarn, hvis ikke vi prøvede at se, hvor meget der egentlig er i det. Folk kan så vurdere, hvor meget der er i det.

Jeg synes måske ikke, der har været så meget, men det kan da godt være, at der alligevel er noget, som kommer for en dag, og så vil vi da være tilfredse med det.

Fru Anne Baastrup bredte sig jo ud over alle forslagene på udmærket vis, så jeg skal ikke forlænge debatten meget. Jeg skal bare komme med to korte bemærkninger.

Den ene bemærkning er spørgsmålet om isolationsfængsling af unge under 18 år, hvor jeg forstod den indvending, der kom, og som gik ud på, at unge under 18 år også kunne lave kriminalitet, og det er jo fuldstændig rigtigt.

Og så kom der en anden indvending fra Det Radikale Venstre, hvilket jeg synes var meget interessant. Den gik på, at børnekonventionen jo ikke lavede et absolut forbud mod, at man fængslede unge under 18 år. Det er jo rigtigt, det gør børnekonventionen ikke, men det er vel at mærke for domfældte. Men det er jo ikke domfældte, der bliver isolationsfængslet i den sammenhæng, vi snakker om her. Det er jo netop unge under 18 år, der ikke er domfældte, og det, som vi stadig væk synes er det helt afgørende ideologiske problem i denne her debat, er, at man ikke skelner mellem folk, der er dømt, og folk, der bare er anklaget. For vi synes, der er en forskel.

Vi synes, det er meget afgørende at fastholde, at folk som udgangspunkt er uskyldige, indtil deres skyld er bevist, og derfor er alle de argumenter, hvor folk stiller sig op og udpensler den ene mere grove forbrydelse efter den anden, jo ikke særlig interessante i denne her sammen-

hæng, for det er altså domstolene, der afgør, om folk er skyldige.

Så kan man sige: Nå jo, men kan vi ikke isolationsfængsle, så vil man jo ikke have mulighed for at få domstolene til at dømme folk skyldige, hvis de virkelig er det, for så kan folk jo sidde og aftale alt muligt.

Det er så der, min anden bemærkning kommer ind, hvor jeg selvfølgelig er meget glad for, at vi bl.a. foreslog det der med det hurtigtarbejdende udvalg. For var vi ikke kommet med det forslag, så havde vi jo netop endnu mere kunnet få skudt i skoene, at vi var fuldstændig uinteresserede i, at politiet kunne opklare forbrydelser. Men det er vi faktisk ikke.

Vi går ind for, at politiet skal opklare forbrydelser, og derfor mener vi, at der er behov for mere arbejde og mere udvikling af ideer til, hvordan man kan forhindre, at anklagede kan kommunikere med hinanden, uden at de skadelige virkninger ved isolationen træder i kraft.

Det er klart, at nogle af de ideer koster penge. Det kræver bl.a., at der er noget mere fængselspersonale, som kan overvåge de anklagede i de situationer, hvor de har adgang til andre medindsatte – naturligvis ikke til deres medanklagede, for de sidder jo andre steder, men til andre medindsatte. Eller hvis de har samvær med familie, eller hvad det nu kan være, så er der et meget større behov for, at der kan være fængselsbetjente til stede for at forhindre, at ømtålelige oplysninger går fra den ene hånd til den anden eller fra den ene mund til den anden, hvordan det nu foregår.

Det er klart, at det selvfølgelig kræver nogle ekstra ressourcer, og vi har lagt op til, at man skulle diskutere det. Det synes vi er vigtigt at diskutere, for vi mener, at det er vigtigt at få opklaret forbrydelser. Men vi mener altså, at det skal ske inden for den ramme, der hedder, at vi skal undgå at påføre folk skader, og vi skal selvfølgelig især undgå at påføre folk skader, der er uskyldige, for det synes jeg er noget af det værste.

Det er slemt, at folk begår forbrydelser. De skal dømmes for det. Men det er altså også slemt, hvis samfundet reelt påfører folk, der er fuldstændig uskyldige, en skade. Det er noget, der er meget, meget svært at rette op på, og det er noget, som vi skal gøre alt for at undgå. Og der synes jeg måske nok, at flertallet i det her Folketing er lidt for large i forhold til: Hvor der handles, der spildes. Og hvis bare forbrydelsen, det vil sige anklagen, er tilstrækkelig stor, så må